

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

9 февруари 1994 година*

(Установяване и предоставяне на услуги – Стоматолог – Признаване на квалификации)

По дело C-154/93,

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО от страна на френския Conseil d'État по производството, висящо пред този съд между

Abdullah Tawil-Albertini

и

Ministre des Affaires Sociales,

относно тълкуването на член 7 от Директива 78/686/ЕИО на Съвета от 25 юли 1978 година относно взаимното признаване на дипломи, удостоверения и други официални документи за практикуващи стоматолози, включително мерки за улесняване на ефективното упражняване на правото на установяване и свободата на предоставяне на услуги (ОВ, L 233, 1978 г., стр. 1),

СЪДЪТ

в състав: г-н О. Due, председател, г-н М. Díez de Velasco и г-н D.A.O. Edward (докладчик), (председатели на състави), г-н С.N. Kakouris, г-н R. Joliet, г-н F.A. Schockweiler и г-н М. Zuleeg, съдии,

генерален адвокат: М. Darmon,

секретар: г-н Н. А. Rühl, главен администратор,

като има предвид писмените становища, представени:

- от г-н А. Tawil-Albertini

- за Френското правителство - от г-жа Edwige Belliard, заместник-директор по правните въпроси в Ministère des Affaires Étrangères (Министерството на външните работи), и г-н Claude Chavance, главен аташе за централната администрация, в качеството на представители,

- за Комисията на Европейските общности - от Marie-José Joncзы, юридически съветник, в качеството на представител,

---

* Език на производството – френски.

предвид изложеното в доклада за съдебното заседание,

след като изслуша становищата на Salomone Naim и на Комисията в съдебно заседание от 19 октомври 1993 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 17 ноември 1993 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С разпореждане от 15 февруари 1993 г., постъпило в Съда на 14 април 1993 г., френският Conseil d' État отправил, по силата на член 177 от Договора за ЕИО, преюдициален въпрос относно тълкуването на член 7 от Директива 78/686/ЕИО на Съвета от 25 юли 1978 г. относно взаимното признаване на дипломи, удостоверения и други официални документи за практикуващи стоматолози, включително мерки за улесняване на ефективното упражняване на правото на установяване и свободата на предоставяне на услуги (ОВ L 233, 1978 г., стр. 1).

2. Този въпрос е бил повдигнат в рамките на спор между Abdullah Tawil-Albertini, френски гражданин, и френския Ministre des Affaires Sociales (министър по социалните въпроси) във връзка с отказа на последния да му разреши да упражнява стоматологична дейност във Франция.

3. Предмет на Директива 78/686/ЕИО е взаимното признаване на дипломите в стоматологията, които са изчерпателно изброени в член 3 и присъдени от тези държави. Координирането на разпоредбите, предвидени в закон, подзаконов или административен акт по отношение на практикуващите стоматолози се гарантира с Директива 78/687/ЕИО от 25 юли 1978 г. (ОВ L 233, 1978 г., стр. 10). Съгласно член 2 от Директива 78/686/ЕИО, дипломите, присъдени от държава-членка в съответствие с минималните критерии по отношение на теоретичното и практическото обучение, определени с Директива 78/687/ЕИО, автоматично се признават в другите държави-членки.

4. По отношение на признаването на дипломи, присъдени от държавите-членки преди влизането в сила на тази система, член 7, параграф 1 от Директива 78/686/ЕИО предвижда, че:

„В случай на граждани на държави-членки, чиито дипломи, удостоверения или други официални документи не отговарят на всички определени в член 1 от Директива 78/687/ЕИО минимални изисквания за обучение, всяка държава-членка признава като достатъчно доказателство дипломи, удостоверения и други официални документи за практикуващи стоматолози, които са издадени от тези държави-членки преди прилагането на Директива 78/687/ЕИО и които са придружени от удостоверение, че съответните лица ефективно и законно са упражнявали посочената дейност в продължение на най-малко три последователни години през последните пет години преди датата на издаване на удостоверението.”

5. По отношение на дипломите, удостоверенията и другите доказателства за формални квалификации, получени в държава-членка, член 1, параграф 4 от Директива 78/687/ЕИО гласи, че:

„Настоящата директива по никакъв начин не нарушава възможността на държавите-членки да разрешават на тяхна територия, съгласно тяхната правна уредба, достъпа до дейността на практикуващ стоматолог и упражняването им от лица, притежаващи дипломи, удостоверения или други официални документи за професионална квалификация, които не са придобити в държава-членка.”

6. Членове L 356-1 и L 356-2 от Code de la Santé Publique (Кодекса за обществено здраве), които транспонират във френското законодателство Директива 78/686/ЕИО, дават право на граждани на други държави-членки, които притежават диплома от една от тези държави, да практикуват дентална медицина във Франция.

7. Tawil-Albertini е получил диплома за доктор по дентална хирургия в Бейрут, Ливан, през 1968 г. На 20 юли 1979 г., т.е. преди влизането в сила на Директива 78/686/ЕИО, белгийският министър за националното образование и френската култура е признал неговата ливанска диплома като равностойна на белгийската „diplôme légal de licencié en science dentaire” (официална диплома на лице, завършило висше образование в областта на денталната наука), което му е позволило да практикува в Белгия. През м. декември 1980 г. на него му е било разрешено да практикува дентална медицина в Обединеното кралство, а през м. февруари 1986 г. – в Ирландия. Информацията, съдържаща се в преписката не е достатъчна за установяване на основанието, на което са били издадени тези разрешения.

8. Като е разчитал на факта, че неговата квалификация е била призната като равностойна в друга държава-членка, Tawil-Albertini се е обърнал към френския *Ministre des Affaires Sociales* да му бъде разрешено да се възползва от разпоредбите на Директива 78/686/ЕИО, която е била въведена във Франция от 1980 г., за да може да практикува своята професия на територията на тази държава. Тази молба е била отхвърлена с разпореждане на 2 май 1986 г.

9. С решение от 28 октомври 1987 г., *Tribunal Administratif* (Административният съд), Париж, е отхвърлил иска за отмяна на това решение, заведен от Tawil-Albertini на основание на това, че той не може да се позове на белгийска диплома на лице, завършило висше образование в областта на денталната наука, а само на признаването на равностойността на ливанската си диплома.

10. След което Tawil-Albertini е обжалвал това решение пред френския *Conseil d'État*, като е заявил, че по силата на член 7 от Директива 78/686/ЕИО той има право да практикува стоматология във Франция. Тъй като не е бил сигурен относно тълкуването, което следва да се даде на тази разпоредба, френският *Conseil d'État* е решил да спре производството и да поиска преюдициално решение от Съда на Европейските общности относно това, дали „член 7 от Директива 78/686/ЕИО изключва от обхвата си дипломи, получени по силата на приравняване, които по такъв начин не удостоверяват обучение по дентална медицина, получено в една от държавите-членки на Общността.”

11. Следва да бъде отбелязано, че член 2 от Директива 78/686/ЕИО предвижда по отношение на взаимното признаване от държавите-членки на дипломи в областта на

денталната медицина, изчерпателно изброени в член 3 и присъдени от тези държави. Това признаване е автоматично от момента на въвеждането на директивата, тъй като същевременно Директива 78/687/ЕИО е определила минималните критерии, на които трябва да отговаря обучението по дентална медицина в различните държави на Общността. Взаимното признаване на дипломи в областта на денталната медицина, присъдени от държавите-членки, посочени в Директива 78/686/ЕИО, се основава на гаранциите, осигурени с минималните критерии за обучение, наложени с Директива 78/687/ЕИО.

12. В отношенията с трети страни такава координация на законодателството относно обучението може да бъде установена само чрез споразумения, сключени между заинтересованите страни. По такъв начин, по силата на член 1, параграф 4 от Директива 78/687/ЕИО, държавите-членки разполагат със свободата, в съответствие със собствените си правила по отношение на собствената си територия, да разрешат достъп и упражняване на дейностите на практикуващ стоматолог на лица, които притежават дипломи, придобити в трети страни.

13. Съответно, признаването от държава-членка на квалификации, присъдени от трети страни, не е задължително за другите държави-членки.

14. Член 7 се отнася само за дипломи, присъдени от държави-членки.

15. Следователно отговорът на въпроса, отнесен до Съда за преюдициално решение, следва да гласи, че член 7 от Директива 78/686/ЕИО не задължава държавите-членки да признават дипломи, удостоверения или други доказателства за формална квалификация, които не удостоверяват обучение по дентална медицина, придобито в една от държавите-членки на Общността.

По съдебните разноски

16. Разноските, направени от френското правителство и от Комисията на Европейските общности, които представиха становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения

Съдът

като се произнася по въпроса, отправен от френския Conseil d'Etat с разпореждане от 15 февруари 1993 г., реши:

Член 7 от Директива 78/686/ЕИО на Съвета от 25 юли 1978 г. относно взаимното признаване на дипломи, удостоверения и други официални документи за практикуващи стоматолози, включително мерки за улесняване на ефективното упражняване на правото на установяване и свободата на предоставяне на услуги не задължава държавите-членки да признават дипломи, удостоверения или други

доказателства за формална квалификация, които не удостоверяват обучение по дентална медицина, придобито в една от държавите-членки на Общността.

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 9 февруари 1994 година.

Подписи